

The book cover features a dark purple and blue cosmic background. At the top left, a ringed planet is depicted. The author's name, 'Shea Ernshaw', is written in a white, elegant cursive font. The title, 'Souhvězdí osudu', is written in a larger, flowing white cursive font across the upper middle. A central illustration shows a woman's profile in white line art, with her long hair flowing and a large crescent moon resting on her head. To the right, a constellation is drawn with white lines connecting several points. The publisher's logo, 'COO BOO', is located at the bottom center. In the bottom right corner, there is a small circular logo with the number '32' inside.

Shea Ernshaw

Souhvězdí
osudu

COO
BOO

Souhvězdí osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

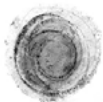
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Shea Ernshaw
Souhvězdí osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Shea Ernshaw

Souhvězdí
osudu

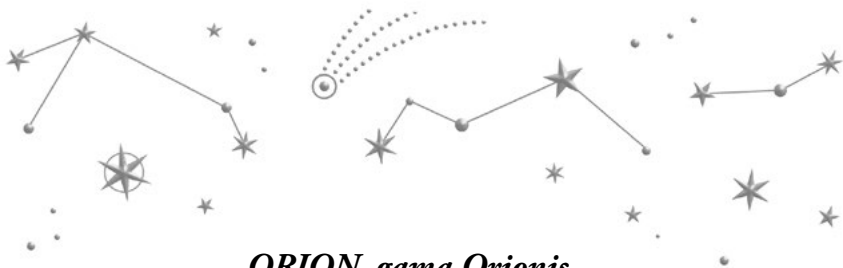

COO
BOO

Věnováno Skyovi

ORION, gama Orionis
+06° 20' 58"

Před sto lety vzhledla první Astronomka k noční obloze a zaznamenala si, co vidí: podkovy mlhovin, spirály galaxií a shluky umírajících hvězd. Ještě netušila, co se skrývá ve stínové temnotě mezi hvězdami. Nebyla jasnovidka ani věštkyň, které bývaly ve starém světě běžné, ale teď se o nich téměř nemluvílo. Ne, používala kulaté skleněné čočky teleskopu, aby se zorientovala v temnotě. Obracela se k fyzice, chemii a vědeckým metodám. Vytvářela mapy, měřila vzdálenosti a na voskový papír zakreslovala souhvězdí jako Plejády a Andromeda.

Možná, kdyby věřila v osud, kdyby naslouchala svému nitru – tomu dutému svírání pod spodními žebry –, bála by se toho, čemu nerozuměla.

Možná by tušila, že stíny skrývají víc než jenom prach a částice zaniklých měsíců.

Podívala by se zblízka.

A viděla by.

Máma umírá a obě to víme.

Nemocná je už skoro měsíc, souchotiny ji trhají zevnitř, zamlžují jí zrak a znemožňují jí dýchat bez příšerného chrčení.

Lehnu si na střeše našeho domku na záda a nadechnu se chladného, nehybného jarního vzduchu – s noční oblohou prochnutou tajemstvím hvězd nad sebou –, ale otevřeným oknem srubu ke mně doléhají zvuky mámina neklidného spánku: v horečce se potí, svíjí a mluví ze spaní.

Zatlačím dlaněmi do střechy pod sebou, jako kdybych mohla ten příšerný zvuk odstrčit, odstrčit tu nemoc z jejího nitra. Počítám souhvězdí a v duchu si přeríkávám jejich jména – máma trvá na tom, že tenhle rituál musím opakovat večer co večer, abych nezapomněla – a uklidňuje mě to, ten neměnný vzorec hvězd, jejichž poloha zůstává vždycky přesně tam, kde má být. Na rozdíl od mámy, která se ztrácí před očima. Za stěnou stříbrných smrků na vzdáleném konci letní zahrady, nad svahem údolí, přejedu špičkou prstu po Clovisovi a Andromedě. Najdu Oriona, lovce z řeckých mýtů, a Rigel, jasného modrého veleobra pableskujícího u obzoru. Každá z hvězd vypráví nějaký příběh. Každá z nich má své tajemství, které můžu odhalit, když se budu dívat dost trpělivě.

Sleduju jednoduché linie Berana se zlatým rounem a můj prst po půlnoční obloze obkresluje mírný oblouk. Někdy prostě usnu na střeše, abych byla hvězdám blíže, jindy zůstanu vzhůru celou noc a hledám tam nahoře něco, co by mi přineslo naději.

Hledám něco, co tam není.

Od kůlny s náradím se ozve hluboké, vážné soví zahoukání a po střeše sklouzne vítr, čechrá mi dlouhé tmavé vlasy lehce zvlněné u konečku a na měděné pleti mi naskakuje husí kůže. A já si říkám, jestli to všechno nepřijde vniveč. Všechny ty vědomosti, které udržuju v bezpečí svého nitra – ty vzorce, posloupnosti a jména souhvězdí –, všechno je to k ničemu, pokud nikdy neopustím tohle údolí.

Za očima se mi rozlévá horko, ale zatlačím ho a přepočítávám hvězdy v souhvězdí Lva, kterého Hérakles zabil holýma rukama a usadil na oblohu. Ve světle hvězd jsou vetkané a vpletené příběhy. Ale mě by zajímalo, jaké se budou vyprávět o mně: *Dívka, která zůstala v bezpečí svého údolí. Která nikdy neodešla. Která zemřela jako její matka a všechny své znalosti si vzala s sebou do hrobu.*

Zlostně si otřu slzy z očí a doufám, že mi hvězdy něco ukážou – *žebrám* o to. Jenže nebesa se rozléhají jako vřdycky – neměnná, nehybná – a já vím, že na mě hvězdy zapoměly, stejně jako dávní bohové. *Opustily mě.* Nevidí mě, tak jako já vidím je.

Přitisknu si dlaň na ucho a v bubínku mi lehounce zvoní, je to touha tak nepatrná, až je sotva znát – *škráb, škráb*, jako bych měla v lebce nějaký hmyz –, ale když obrátím pohled zpátky do nebes a zamrkám, abych se zbavila vlhkosti v očích, podél stěn údolí sklouzne tenký, lehký oblak mířící k severu...

A něco upoutá moji pozornost.

Něco *malinkého*. Pableskujícího.

Ve tmě, v prázdnotě mezi hvězdami...

Světélko. *Zpočátku jen malé.* Na místě, kde nemá co dělat. Na východě.

Vyškrábu se na nohy, přitáhnu si svetr těsněji ke hrudi a zamžourám na to podivné světlo. *Světlo, které by tam nemělo být.*

Pableskuje zářivě bělostně, ale jeho poloha na obloze vůbec nedává smysl. Zamrkám a zadívám se jinam – jak mě učila máma –, ale když se znovu zahledím na obzor, pořád tam je. *Tam.* Nejdřív je to jenom záblesk – jako vyhasínající uhlík v ohništi –, ale po chvilce se rozjasní a vystoupá nad vrcholky stromů.

Není to padající hvězda.

Není to kometa.

Něco většího. V hrdle ucítím zachvění – uvědomění –, je to jako ta příznačná vlhkost ve vzduchu už hodiny předtím, než z nebe spadne první kapka deště.

Hleděla jsem do tohoto místa na obzoru nespočetněkrát a neviděla nic: jenom tmou a droboučké jehličky světla obyčejných hvězd. Jenomže když si promnu oční důlky dlaněmi a ještě jednou se zadívám k východu... Najdu ji. *Pořád tam je.*

Hvězda... kde noc předtím žádná hvězda nebyla.

Srdce mi začne bušit do žeber a v hlavě se mi motají a srážejí myšlenky, jak si chci být jistá. A pak to uvidím: ta hvězda není osamocená.

Jsou tam *dvě*.

Jedna je bledší než ta druhá, menší, ale spočívají bok po boku: dvojice hvězd blikající jantarovým světlem ze středu naší galaxie. A jak stoupají výš nad obzor, zdají se být tak blízko, až mám pocit, že bych se mohla natáhnout a chytit je, sevřít je v dlani jako srpnové světlušky, zlaté a světélkující, a donést je dovnitř ukázat mámě.

Dvě křehká nebeská tělesa.

Jsou to ony.

Vzrušené, nevěřící rozechvění mi stoupá do hrudi a za oči. Zhoupnu se ze střechy, opřu nohou o dřevěný sloupek a pak se zaduněním dopadnu na verandu – stejně jako stokrát předtím – a vlétnu do chalupy předními dveřmi.

V kamenném krbu ještě hoří oheň a z bylin sušících se nad ním se line těžká vůně hřebíčku a rozmarýnu. Spustím se na podlahu vedle máminy postele a vezmu její kostnatou ruku do své. Prsty se mi chvějí a ona otevře vlhké, krví podlité oči.

„Viděla jsem je,“ řeknu tiše a hlas se mi u každé hlásky zadržává, jako by mě mohly zadusit. „Na východním horizontu... dvě sesterské hvězdy.“

Mámu namáhá i mrkání, její kůže má barvu sluncem vybělených kostí, ale vlasy má pořád dlouhé, tmavé a na koncích

zvlněné. Nos posetý pihami a rty stejně tvarované jako já, v podobě mašle uvázané z provazu. Vidím v ní sebe samu – jenomže ona byla vždycky odvážnější, nebojácná, mocnější než zimní bouře. A já se obávám, že to, co mě svazuje s ní a s našimi předky, v mé vlastní krvi netepe tak silně.

Ale když k ní teď shlížím, stěží připomíná tu ženu, kterou dřív bývala, jak je zesláblá a zmatená nemocí. A já se bojím toho, co přijde.

Snaží se vzepřít na rukou, natáhnout hlavu k oknu – chce ty hvězdy vidět na vlastní oči –, jenomže jí povolí lokty a jako papír tenké tělo se zhroutlí zpátky na postel a drkotá zuby. Přiložím jí k čelu chladný, do říční vody namočený hadr a setru jí pot. „Jsou...“ Máma zakašle, pevně zavře oči a začne znovu. „... v jedné linii s Polárkou?“

Přikývnu a z očí mi kanou slzy.

„Sesterské hvězdy,“ zamumlá máma a lehce jí zaškube v koutcích bledých rtů – skoro se usměje, to neudělala už celé týdny. „Je čas.“ Stiskne mi ruku a nad téměř slepýma očima se jí zatřepetají řasy. Vidí už jenom stíny a zvlněnou tmou.

„Můžeme vyrazit hned ráno,“ odpovím a v žilách jako by mi plál oheň – *konečně odejdeme z údolí*. Konečně se dostanu z jeho příkrých úbočí.

Ale máma zavrtí hlavou a polkne. „Ne.“

V krbu hoří malý oheň, ale studený noční vzduch se mi pořád zadrhává v hrdle. Už chápů, jak to myslí: vidím to ve vlhkosti její očí, v těsném sevření rtů. *Ona z domu neodejde*. Ani z údolí.

Chce, abych vyrazila sama.

„Můžu ti pomoci chodit,“ naléhám a cítím, jak se mi v hruď jako bahno lepí úzkost. Vyrazíme spolu, jak jsme to vždycky plánovaly. Ona a já. Konečně se dostaneme ven z tohoto údolí.

Ale máma jenom zamrká a z líc se jí skutálí slzy. „Byla bych moc pomalá.“ Zakašle, přimáčkne si ruku k roztresené puse a z brady jí skanou další slzy. „Všechno už víš,“ zašeptá a očima se pokouší zaostřit, aby mě přes zimní mlhu svého zraku viděla. „Nepotřebuješ mě.“ Zatřepetají se jí víčka. „Jdi k oceánu,“

zopakuje slova, která už znám, která mi řekla tolikrát, že se z nich v mých uších stala píseň, nekonečně se opakující dokola a dokola. „Najdi Architekta. Neohlížej se zpátky, Vego.“

Sevřu jí ruku pevněji, jako bych už cítila ty míle, tu rostoucí vzdálenost mezi námi dvěma. „Nenechám tě tady.“ Nebude schopná donést si od řeky vodu, ba ani se zvednout z postele. Kdybych odešla, brzy by umřela. Žízni a bolestí. Umřela by opuštěná.

Pod lícními kostmi se jí zatne čelist a já v ní uvidím tu ženu, kterou bývala dřív: silnou, zocelenou prostředím a léty života, z níž ještě něco málo zůstalo. „Na to není čas,“ vymáčkne ze sebe s námahou, než se spustí zpátky na polštář.

Zvednu oči vlhké od slz k oknu, kde ve tmě září dvě sesterské hvězdy. Víím, že má pravdu. Už teď čas ubíhá, hodinu za hodinou – ty hvězdy nebudou na obloze věčně. Je otázkou dnů, kdy se posunou mimo dohled a bude pozdě.

A potrvá dalších sto let, než se opět objeví v tomhle postavení.

Připadá mi, jako by máma věděla, že ji neopustím, jako by vycítila, že ji nenechám umřít samotnou ve studené chalupě. Ví, že zůstanu, dokud bude naživu.

Protože o dva dny později, večer poté, co údolí zmáčela bouřka, si od souchotin nechá rozervat zbytky plic, srdce i očí. *Přestane bojovat.* „Odejdi odsud, Vego...“ zachřtí ke konci, prsty jí cukají a zamumlá něco o černém peří padajícím z nebe, o ptácích vrhajících se na smrt – slova vyvolaná horečkou.

Odhřnu jí tmavé vlasy z obličeje s pocitem, že i mně selže srdce, a dívám se, jak se jí stahují rysy ve tváři, jak se jí na čele krabátí pihy, zatímco za malými okny našeho domku se západem slunce přechází safírová modř do bledé a bezbarvé. Nakonec uslyším, jak jí z plic odchází poslední vzduch. Cítím, jak jí povolila ruka.

A pak je pryč. *Odešla bez jediné hlásky.*

Vzdala to. Podvolila se smrti.

Aby zajistila, že odejdu.

Aby zajistila, že přežiju.

Pohřbím mámu, ještě než skrz vrcholky stromů pronikne ranní světlo a zatřpytí se na stéblech trávy. Udělám to rychle, než by její tělo stihlo ztuhnout; jemně ji zabalím do chrpově modrého prostěradla, které pak zašiju jehlou a nití. Snesu ji ze staré chalupy po svahu dolů a uložím do země.

Na chvilku mám pocit, že budu zvracet, jak se nade mnou točí a naklání matná noční obloha, ale pak doklopýtám těch pět kroků od hrobu k řece a namočím se po kolena, až ucítím, jak si síla jejího proudu hloubí pomalou, pradávную cestu našim chráněným údolím sevřeným dvěma stěnami.

Vím, co musím udělat.

Příběhy svých předchůdkyň cítím jako hodiny tikající v měkké kůži na spáncích.

Ve studené vodě si smyju hlínu z rukou a nehtů a nejradši bych ze sebe vypláchla i tu bolest, která mi trhá nitro jako umírající hvězda. Ale tu mám až v morku kostí, stala se teď mojí součástí. Udělám další krok směrem k rychle tekoucímu středu proudu, do hluboké a ledově studené vody, zabořím prsty do šterkového dna a cítím pod sebou tíhu planety, která mě k sobě poutá, takže neodletím pryč. *Bez gravitace bychom se všichni vznegli mezi hvězdy, lehcí jako hrdliččí peří,* říkávala mi máma. Trávily jsme celé noci tady u řeky a dívaly se jejím teleskopem – tím, který sama sestavila ze skleněných tabulek připevněných k sobě v dokonale vyměřených úhlech. Chtěla po mně, abych odříkávala jména souhvězdí, obíhajících měsíců a komet, které vždycky vletěly do naší atmosféry s oslnivou zářící vlečkou. *Musíš znát nebe stejně dobře jako naše údolí, musíš umět vytyčit kurz určený jenom podle hvězd,* vysvětlovala mi. Naučila mě tvary a souvislosti na noční obloze. Postarala se, abych nikdy nezapomněla, ani až tu ona nebude.

Roztřesenou ruku natáhnu k měsíčnímu světlu, pihy se mi táhnou od palce výš po celém předloktí, a snažím se ji uvidět na své vlastní kůži – vzešla jsem ostatně z jejího těla. Ze stejných buněk a atomů, ze stejné krve. Ale nestačí to. Máma, to byly hnědé oči se zelenými tečkami, nehty vždycky sestřižené na-

krátko, hlína zažraná do vrásek na kloubcích rukou. Byla zemí i nebem, kaleidoskopem obojího.

Podlomí se mi kolena, svezu se do ledové vody, sednu si se zkříženýma nohama a hladinou až u krku a po tvářích se mi koulí slzy. Ta zima by mě mohla zabít. Hučící proud by mě mohl strhnout. Ale nic z toho necítím. Zakloním hlavu, zatímco se mi slzy tlačí zpod víček, a na soumravně bledé obloze najdu Jižní Polárku, mlhavě pableskující těsně nad vrcholky stromů – navigační bod, který mě vždycky dovede domů, ať se ocitnu kdekoli, hvězda spojující všechny ostatní.

„Nebesa teď patří tobě,“ zašeptala mi máma úplně na konci, stěžď držela otevřené oči, kašlala a plivala krev. Jenomže i vzorce hvězd jsou protkané vzpomínkami na ni. *Všchno je to ona.* Tohle údolí, příkré srázy a světlo hvězd, které se ke mně natahuje jako bezcitná, nemilosrdná ruka. Ale skrz strašnou mlhu slzí znovu najdu sesterské hvězdy – Tovu a Llitu – zachycené ve vlastním gravitačním poli. Svázané jedna s druhou. Staré lidové báchorky vypráví o tom, že sestry vyhnal na noční oblohu vlastní otec, když se odmítly provdat za dva prince podsvětí. Teď z nich jsou dvě světélka vznášející se na východě. Šeptají si svá starobylá slova, volají mě blíž – někam mimo údolí, někam, kde jsem nikdy nebyla.

K oceánu, na pokraj všeho, za zapovězenou zemi.

Máma mě celý život varovala před světem mimo naše údolí – *je nebezpečný a krutý*, říkávala. *Ale tady jsme v bezpečí, jsme od toho všeho daleko.* Zůstávaly jsme v našem odříznutém údolí, kde jsme se věnovaly svým diagramům a mapám, kde nikdo neznal naše jména... ani náš původ.

Ale máma je teď pryč a na obloze září dvě sesterské hvězdy.

Teď... musím odejít, dostat se na místo, kde moje předkyně nikdy nebyly. Jako kdyby to bylo tak jednoduché. Jako kdyby mě nohy mohly nést ven z tohohle údolí, když mě sotva unesou od řeky zpátky do domu.

Tělo se mi třese a ruce mám mléčně bílé a otupělé, když se zvedám z vody – dlouhá bavlněná noční košile se mi lepí ke

kůži a přední lem mám umazaný od tmavé načervenalé hlíny, v níž jsem kopala jámu. Budu ho muset vydrhnout, nechat odmočit. Anebo prostě celou košili spálím, zahrabu, nechám tady. K čemu by mi tam ostatně byla. Tam venku.

Dopotácím se zpátky na břeh s mokřýma rukama zplihle visícíma u boků a svalím se na trávu. Noc se vytrácí a začíná vycházet slunce, jasné, hrozivé a neúprosné.

Mohla bych se vydat ten jeden den cesty k panu a paní Horaceovým – k našim nejbližším sousedům, našim jediným sousedům – a říct jim, že máma umřela. Mohla bych sedět u jejich kuchyňského stolu, paní Horaceová by mi přinesla kukuřičné koláčky a čaj, pohladila mě svou starostlivou rukou, urovnala by mi lemy rukávů a upravovala zacuchané dlouhé vlasy. Pan Horace by postával u dveří, jako by snad existoval způsob, jak tohle napravit pomocí hřebíků a hoblovaných prken – jediného léku, který zná. Jenomže by nechtěli, abych odešla z údolí. *Teprve sedmnáctiletá dívka by neměla být sama*, jako bych slyšela paní Horaceovou. Trvali by na tom, abych zůstala u nich a spala na stísněně půdě jejich dřevěného domu. Jsou to dobří lidi, ale já bych nemohla žít mezi jejich kozami, dobytken a psy.

Promnu si šíji a hledám připomínku – abych si dodala odvahy – v hladké kůži zdobené inkoustem. Nevidím ho, ale vím, že tam je – máma měla stejné znamení, tetování ujišťující o tom, kdo jsem: dcera své matky. Jsme propojené, připoutané k sobě i po její smrti.

Jsi potomkem řady statečných žen, říkávala mi, jako by věděla, že jednou dojde na tohle. Otrů si koutky očí, nechci cítit slzy, a vtom z pokroucených dubů u břehu řeky vzlétne hejno špačků.

Něco je vyplašilo.

Vztekle štěbetají a s máváním křídel míří k západu, ale mezi těmi zvuky... slyším zřetelný dusot kopyt na tvrdě udupané cestě.

Otočím se a zadívám se nahoru, kde se stáčí cesta do údolí a kde se teď do vzduchu zvedá oblak prachu.

Někdo sem přijíždí.

Kmitnu očima k chalupě, pořád roztrěsená ze studené říční vody. Mohla bych vyběhnout nahoru a vletět dovnitř, sáhnout do horního šuplíku v komodě pro starý revolver, který tam měla schovaný máma, nabít ho, jak mě učila, a počkat u okna s hlavní namířenou na cestu. Nebo bych se mohla ukrýt. Kraj lesa je jenom pár kroků od řeky. Mezi prvními duby bych byla za pár vteřin. Mohla bych vylézt na hřeben a se setměním být u Horaceových.

Jenomže moje nohy se vůbec nepohnou. Nitro mám příliš otupělé, v hrudi příliš zlámané srdce.

Po cestě rachotí zvuk koňských kopyt a povozu, řinčí o každý kámen a drn, rozléhá se po údolí a vytváří vlastní nesoudoudu ptačí píseň.

Zvednu si ruku nad oči, napínám zrak se zatajeným dechem – zima se mi zažírání do kloubů –, a když se na posledním kopečku vynoří kůň táhnoucí starý krytý povoz, dlouze a roztrěseně vydechnu.

Po tváři se mi rozlijí slané potůčky slzí a v hrudi cítím náhlou, těžkou úlevu.

Po skoro měsíci na cestách je doma táta.

Stojíme nad máminým hrobem – z mých vlasů skapává říční voda.

„Mrzí mě, že jsem tu nebyl,“ vypraví ze sebe táta, poklekne a položí opálenou ruku na hlínu. Klesne mu brada, nazrzle hnědý plnovous se rozklepe a on si otře koutky očí, aby zachytil slzy, než spadnou. Odvrátím zrak, abych neviděla tu bolest v jeho očích.

„Byla nemocná od té doby, co jsi odjel,“ řeknu mu a spolku vzlyk, který se mi dere vzhůru od žeber plných bolesti. Je jako povodeň, stěží udržitelná uvnitř.

Táta kývne k tmavé hlíně, v orobinci u řeky zpívá ranní vánek. „Nemohla jsi nic dělat.“

Chvilí takhle stojíme – mlčky hledíme na místo, kde teď spočívá její tělo –, jako by každý z nás kroužil svou vlastní bolestí. Hledal cesty, jak ji někam zatlačit. Táta je tichý člověk, uvítá spíš prázdné cesty a ticho večera stráveného o samotě než slova útěchy. Z dřevníku zádumčivě zahouká sova, právě když se slunce protlačí mezi stromy, jak stoupá po obloze výš. A nakonec se táta pohne, křupne mu v kolenou a oči má v koutcích ještě vlhké, když oba mlčky vyrazíme zpátky k domu. Teď jeho kroku stačím, jsem skoro tak vysoká jako on, nohy mám jako rákosí a ruce se mi houpou u boků. *Skoro tak vysoká jako strom*, říkávala s oblibou máma, když mi na zádech splétala oříškově hnědé vlasy do copů a prsty přelétala po tmavém inkoustu tetování na krku – tetování, které mi sama před lety udělala.

U domu si táta zapálí dýmku a sveze se na jednu ze židlí na verandě – židli, které sám vyráběl, když jsem byla malá. Ještě si pamatuju pach odřezků dřeva, různobarevný prach, sladce ořechovou vůni. Obvykle, když se táta vrátí do údolí, prosím ho, aby mi vyprávěl něco *zvenku*, něco o dalekých městech, cizích lidech a zvláštních místech, která viděl: o dvoupatrových domech, hlubokých klidných jezerech teplých jako lázeň a cizincích s očima modrýma jako červnová obloha. Jsou to dobré příběhy, vyprávění, která snad ani nemůžou být vždycky tak docela pravdivá – táta se u nich ušklíbá a v očích mu jiskří nějaké vzdálené vzpomínky. Moji představu o světě formovaly tátovy příběhy. A taky mámina varování.

Ale teď se ho neptám na příběhy – ptám se na něco jiného. „Kam vyrazíš, až odsud zase odjedeš?“

Je to už skoro měsíc, co byl v údolí naposledy – zemi ještě pokrýval sníh a visel z okapů staré chalupy –, ale teď už se sem vplížilo jaro, země zezelenala a změkla, přicházelo příznivější období: dlouhé slunečné dny, křupavá mrkev ze záhonů, večerní zpěv žabáků v bahně na březích řeky. To, co už tady nevidím.

„Na sever,“ odpoví s unavenýma, přimhouřenýma očima upřenýma do údolí, k pomalu proudící řece mihotající se v raním slunci. „Na trh.“

„Kdy pojeděš?“

„Zítřka.“ Vypustí do vzduchu obláček tabákového dýmu.

„Ráno už potřebuju být zase na cestě.“

U zábradlí verandy pohladím po krku Odie – tátovu černo-bílou kobylu, která si ve stínu verandy našla pruh jetele. Táta jí nikdy nesvazuje nohy koženými řemínky ani ji nepřivazuje ke stromům, když je tady. Říká, že Odie nemá žádný důvod se toulat – všechna dobrá pastva je hned u domu.

„Jak je to daleko?“ Zapletu si prsty do její hrubé hřívy a pohladím ji po sametovém černém nose.

„Týden jízdy, možná o pár dní víc. Podle toho, jak vypadají cesty.“ Táta nosem vyfoukne kouř, který stoupá nahoru k jasněmu nebi, a prohrábne si hrubé vousy na bradě a knír.

Kmitnu očima k jeho vozu odstavenému u kůlny, s vysokými dřevěnými stěnami a plochou střechou. Na prknech jsou vyvedená rozmáchlá černá písmena – mnohem zdobnější než strohá, rovná abeceda, kterou mě kdysi naučila psát máma. Ale slova na tátově vozu mají za úkol přitahovat lidi, zaujmout jejich pozornost, přesvědčit je, aby utratili minci nebo dvě za zboží, které uvnitř prodává.

Tátův všeléčivý posilující elixír píše se na boku a vedle nápisu je namalovaná malá modrá lahvička na léky, jíž z hrdla tryskájí stříbrné hvězdy. Pod ní je seznam neduhů, které tátovo tonikum vyléčí: *bolehlav, bolavé srdce, kašel, horečka, padání vlasů, padání zubů, artritida, letargie, závratě, nespavost, opilství, bolavé nohy, bradavice.*

Zadívám se zpátky na tátu, jehož oči mátožně hledí do dálky. Myslím na minulé léta, kdy jsme s mámou seděly v tátově společnosti na verandě, dívaly se na zapadající slunce, loupaly košíky hrachu a poslouchaly jeho vyprávění. Čas, který se už nevrátí. Odkážlu si a spolknou slzy. „Pojedu s tebou.“

Jenomže táta okamžitě zakroučí hlavu, aniž by o tom vůbec uvažoval. „Cesty pro tebe nejsou bezpečné.“

Spustím ruku z Odieina čenichu. Víím, že táta nechápe, proč musím odejít. Nezná ty příběhy, které mi po nocích šeptala

máma, když byl pryč. *Ženy v našem rodu udržely naše tajemství sto let*, říkala mi tiše, jako by snad nechtěla, aby ji slyšely samy hvězdy. *Jsou to nebezpečná tajemství. Ohrožují nás. A tak si je necháváme pro sebe.* „Jsem silnější, než vypadám,“ prohlásím, narovná ramena a levou rukou si přeježu po krku, po svém tetování.

Táta nakrčí obočí, jak si mě prohlíží, a jeho výraz se skrývá za hrubým, přerostlým plnovousem. „Ne,“ odpoví zostrá. „Musíš zůstat tady v údolí, kde jsi chráněná.“

„Máma chtěla, abych odešla...“ namítnu se zaťatými zuby. Strávily jsme většinu života samy v údolí – my dvě, naše příběhy, souhvězdí a jazyk, kterému jsme rozuměly jenom my –, zatímco táta trávil život na cestách.

Vytáhne si dýmku z pusy a vydechne s jemným – smutným – výrazem v očích, jako by chápal moji potřebu odejít, ale přitom mě měl za naivní. Za holku, která neví, o co si říká. „Tvoje máma tě naučila spoustu věcí, ale nepřipravila tě na to, co je tam venku.“ Poklepe špičkou zaprášené hnědé boty do ošlapaných prken na verandě.

Odvrátím se od něj, jak pod víčky cítím tlak slz, a zvednu oči k nebesům – k tomu místu na východě, kde jsem viděla sesterské hvězdy, teď ztracené v ranním slunci. Sova usazená na dřevníku roztáhne široká křídla a rozlétne se přes řeku, ven ze sevřeného údolí.

„Vyzírám sama,“ řeknu.

„Nemáš koně.“

„Půjdu pěšky.“ To jsem stejně měla v plánu, vypočodovat z tohoto údolí po svých.

Táta vydechne nosem a kmitne očima k cestě. „Potrvá ti týden, jenom než se dostaneš k nejbližší výspě civilizace. Do té doby budeš mít chodidla ztrhaná a puchýře sedřené až na kost.“ V jeho hlase zní zavrčení, hrubost, jako by si vybavoval drsné, nekonečně dlouhé úseky cest mimo údolí. Jako by myslel na vleklé horké dny, kdy vyčerpaný tlačil povoz dál, hrdlo splepené prachem. A mně něco takového nepřeje.

Kopnu do kamínku a ten se zakutálí pod verandu. Odie zvedne hlavu a vykulí oči, než se zase vrátí k systematickému spásání jetele a trávy.

Táta si opře troublel staré dýmky o koutek rtů a škusne knírem, zatímco se kouř vonící po hřebíčku a skořici line vzhůru mezi trámy střechy nad verandou. „Člověk snadno získá dojem, že svět dál za tím, co známe, je lepší než ten, který máme tady, ale věř mi, Vego, tady je tvůj život bezpečnější než kdekoli tam venku.“ Předkloní se, opře se lokty o kolena a zadívá se na cestu – dnešní den ho už vyčerpá, odrbal až na kost. „Držela tě tady odříznutou od světa z dobrých důvodů.“ Oklepe tabák z dýmky na hrubou prkennou podlahu, nechává spálené lístky zapadat do štěrbin a pak vstane. „Promiň, Vego. Nemůžu tě vzít s sebou.“ Stroze na mě kývne, ramena znaveně svěšená pod tíhou máminy smrti, a než stačím cokoli říct, než začnu protestovat, sejde po schodech z verandy a vyrazí dolů k řece, k máminu hrobu.

Mělo by mě bolet u srdce – měla bych pocítit tvrdý kopanec zoufalství a beznaděje do břicha. Jenomže místo toho cítím něco jiného: nový příběh, který se splétá dohromady jako světlo hvězd na temné noci mé kůže. Příběh toho, co bude dál.

Co musím udělat.

Táta spí ve svém povozu, údolí opět zalévá noc, Odie stojí u verandy se skloněnou hlavou a dlouhé řasy se jí chvějí jako stébla trávy.

Přitisknu konečky prstů na sklo vedle máminy prázdné postele, ze zvyku nervózně vypočítávám souhvězdí a v duchu si opakuju jejich jména: Jižní kříž, Perseus, Malý lev, dokonce i Cefeus – široké seskupení hvězd, které mi vždycky připomínalo luk a šíp, i když máma tvrdila, že je pojmenované po mytickém králi Kéfeovi, manželovi královně Kassiopeie a otci Andromedy. Ze skla se na mě dívá můj odraz, prohnutý tvar nosu, nízko posazené uši, jantarový odstín pleti – to všechno mám po

ní. Všude kolem mi ji něco připomíná. Dívám se přes svůj odraz na sesterské hvězdy na východě připomínající zapálené nebeské lucerny. Moje předkyně trávily život čekáním, až se objeví – Tova a Llitha – jako znamení, že je načase opustit údolí. Každou noc sledovaly oblohu, zkoumaly ji a čekaly. Uplynulo sto let od doby, kdy se tyhle sesterské hvězdy naposledy zhouply na svých oběžných drahách na tak daleký konec své galaxie, až se ocitly dost blízko, abychom je viděly. *Vzácný úkaz*. Takový, který se zdá takřka nemožný – už jsem si začínala myslet, že nenastane nikdy. Byla to jenom povídačka, kterou si předávaly ženy našeho rodu, příběh, který ztratil veškerý smysl. Jenomže ta povídačka byla pravdivá.

A u mě čekání konečně skončilo.

Spustím ruku z okna, kde zůstanou otisky mých prstů – to poslední, co tu ze sebe nechám.

Už totiž vím, co udělám.

Procházím domem a posbírám přitom pecen chleba, tvrdé sušenky a zavařeně ostružiny ve sklenicích, které o sebe v režném pytli cinkají. Pokukuju po knihovně u krbu: je tam sbírka skotské poezie, sběračská kuchařka do divočiny a několik knih o astronomii. Máma říkala, že knihy jsou vzácné, že se těžko shánějí. Jenomže ty astronomické znám nazpaměť, jejich stránky mi už k ničemu nejsou, a mimo domov mi nebudou k ničemu ani ty ostatní. A tak je tam nechám.

Přetáhnu si přes hlavu oblíbený svetr v barvě pšenice a lnu – ten, který mi máma během let tolikrát spravovala, který byl dřív její a předtím její matky – a potom z háčku u dveří stáhnu svůj šedý plátěný kabát. Poskládám deku z máminy postele, strčím si ji pod paži a zvednu zapálenou svíčku. Mé plíce dýchají ztěžka a v hlavě mě šírá pochybnost. Pořád ji cítím mezi těmito stěnami, kde jsem se poprvé nadechla, kde jsem se učila zaznamenávat souhvězdí a číst, usazená u malého dřevěného stolu v koutě, kde jsme do nízké lavice s mámou vyřezaly svoje jména – jako když bílé volavky vymezují svá teritoria skládáním kamínků u řeky, aby ostatní ptáky varovaly, že tady bydlí ony.

Máma mě naučila, jak přežít, jak rozdělat oheň, sama si stříhat vlasy a spravovat si oblečení.

Jenomže tohle musím udělat – musí to být nezvratné rozhodnutí, jinak bych ho mohla změnit.

Potřebuju, aby tu nezůstalo nic, k čemu bych se mohla vracet.

Spustím svíčku k jednomu z máminých polštářů a plamen okamžitě přeskočí. Přelétne po příkryvkách k závěsům, pak chytne palivové dřevo naskládané u kamen. Oheň stoupá po dřevěných stěnách a během minut je všude žár a popel. Je tak nenasytý. Nezastavitelný. Stravuje bez přemýšlení.

S plátěným pytlek přes rameno si natáhnou boty, ani se neobtěžuju zavázat tkaničky a vyjdu na verandu, zatímco plameny za mnou nabírají na žhavosti a síle. Jako něco oživlého, co polyká moje dětství, celý můj život v téhle chalupě. Nezůstane nic. Peru se s nutkáním běžet s vědrem k řece, nosit vodu nahoru a plameny hasit.

Ted' už to nejde vzít zpátky.

Nebe je pořád temné a od severu k jihu se táhne pás nahloučených hvězd. Ale když spustím zrak zpátky k povozu, táta je vzhůru a drží si dlaň na čele. Odie poodstoupila od zábradlí verandy, u kopyt se jí zvedá prach a ona stříhá ušima, jak ji děsí praskající plameny.

„Vego...“ Táta se dívá za mě směrem k domu, k plamenům, které už olizují zárubeň dveří. „Co jsi to udělala?“

Odvahu nelze přivolat ze dne na den – vyžaduje několik téměř zlomových okamžiků, než přijde ten, který nakonec zažehne potřebu tak palčivou, že člověk dokáže spálit svůj starý život na prach.

„Nemám kde bydlet,“ řeknu tátovi z okraje verandy. „Asi bych měla jet s tebou.“

Moje jméno – Vega – znamená *obyvatelka luk*. Máma říkala, že to jméno mi má připomínat, že tohle údolí je můj domov, že jsem tu v bezpečí jako pták schovaný v dutině hnízda.

Ale teď, zatímco k časně ranní obloze stoupá dým a dům, v němž jsem se narodila, požívají plameny, nechávám údolí za sebou.

Po většinu života jsem se bála té bezejmenné touhy, která se do mě zabodávala jako trní zachycené ve vlně – té zvědavosti, co asi je za stěnami údolí. *Svět tam venku je divoký, krutý a nemilosrdný*, říkala mi máma s očima upřenými k cestě. *Neodejdeme, dokud nepřijde čas.*

Nízké, vypelichané duby škrábou ostrými údy do stěn povozu a vydávají skřípavé zvuky, ale táta pohání Odie dál jemným mlaskáním. Sklenice plné tátova elixíru vzadu ve voze rachotí v neustálém refrénu cinkání a řinčení a z dřevěných beden se line sladká vůně.

Stěny údolí kolem nás se ztrácí, až se vynoříme na rovinných pastvinách, táhnoucích se do nekonečné dálky – uprostřed s cestou lemovanou neškodnými hady a suchým, zakrslým křovím, kamenitou natolik, že po ní klopytají i zdraví koně. Tenhle pohled ale není nic nového – už jsem tu byla, když jsme se vzácně s mámou vydaly na cestu k Horaceovým –, ačkoli tentokrát to není jenom kus krajiny, na nějž se z dálky dívám, tentokrát se do něj chystám vstoupit. Hrudník se mi stahuje úzkostí, ale nehodlám se ohlížet přes rameno na dýmající uhlíky z domu za námi. Už jsem se rozhodla.

Neohlížej se zpátky, řekla mi jednou máma. *To není směr, kterým kráčíš.*

Vyklouzneme zpod nahuštěných dubů a ocitneme se pod jasným, spalujícím a ostražitým okem slunce. Radši bych cestovala v noci, abych viděla na hvězdy, které by mě uklidňovaly a připomínaly mi, že jakkoli daleko se vypravím, vždycky podle nich dokážu vytyčit cestu zpátky do údolí.

Projedeme kolem Horaceových – skromné zemědělské usazené ve stínu čtyř jilmů, za kterými krajinou protéká mělký potok. Dalších pětaticet metrů za jeho korytem stojí stodola a stáda koz, ovcí a skotu se nahrnula k plotu a sledují nás. Odie zpomalí a natáhne k nim hlavu, ale táta práskne opratěmi,

aby ji popohnal vpřed. Otřesu se po celém těle a udělá se mi nevolno – jsem teď dál od údolí než za celý svůj život.

Táta vydá bručivý zvuk, hluboký a nesouhlasný: myslí si, že to je špatný nápad, brát mě s sebou, nechat mě odejít z údolí. Možná tuší, že si v sobě nesu důvody, kterým nerozumí – šeptaná slova jen mezi mnou a mámou. Anebo mě nedokáže nechat ve spálených pozůstatcích domu. A tak mlčky cestujeme přes otevřené pláně, zatímco hodiny pomalu odtikávají, zvuky rozvrzaného povozu mě začínají bolet v uších a sleduju, jak vysoko nad námi pomalu krouží ptáci, vrány a krkavci vyhlížející nešťastné polní myši a zajíce.

Je to drsná, nehostinná krajina a já musím bojovat se svíráním žaludku, čím dál silnějším, jak se vzdalujeme údolí. Mámi nu čerstvému hrobu. Všetmu, co jsem kdy znala.

Protože nemám na vybranou.

Když se konečně dostaneme přes dlouhý pás pastvin mezi hustě u sebe posazené kopce, je už dávno po setmění. Jilmovým porostem vedle nás kluše kojot s bronzovým kožichem a jeho tlapy dusají po měkké hlíně. Chvilí nás sleduje a hází po mně očima, jako by mě chtěl varovat. *Vrát se zpátky*, nabádá mě svýma zlatýma očima, než se mi nakonec ztratí v trnitém podrostu.

Musí být kolem půlnoci, když vyjedeme zpod pokroucených dubů a táta zabrzdí vůz. „Říká se mu Sodovka,“ řekne a kývne hlavou dopředu k vyschlému korytu, v němž z potoka nezbyl ani čůrek uprostřed. „Teď na to moc nevypadá, ale tak za týden se po jarních deštích rozvodní. Bude plný bláta a rozbouřený, nepůjde bezpečně přejít. Jsme tu právě včas.“

Táta pohání Odie přes mělké, vyschlé koryto a na druhý břeh, kde povoz opět vjede mezi stromy podél nízkého hřebenu. Oči mi ztěžkly, hrdlo mám vysušené prachem a toužím po spánku se stejnou naléhavostí, jako jsem vždycky za nesnesitelně horkých letních dnů toužila po koupeli v řece. Povoz se přehoupne přes poslední stoupání a ocitneme se na hřebeni, z něž je výhled do rozlehlé, otevřené prerie. Táta tu Odie zastaví. „Dneska přenocujeme tady.“

„Neměli bychom pokračovat dál?“ tlačím na něj, protože se nechci zastavovat. Každá další hodina mi pulsuje v uších vědomím, jak málo jich zbývá.

„Cestovat přes noc není bezpečné.“ Táta seskočí na zem a začne vypřahat Odie z postroje.

Před sebou vidím celé údolí pod námi – dlouhý pás travnaté země ohraničený na druhé straně dalšími kopci.

A v téhle prérii je usazené město.

Ležím zachumlaná v mámině dece a sleduju, jak jiskry z ohníčku krouží vzhůru mezi hvězdy, uklidňuju se pohledem do neměnného uspořádání noční oblohy s Mléčnou dráhou a hvězdokupami přesně tam, kde mají být – zatímco vyprahlá, nehostinná krajina kolem je mi úplně cizí, voní po neznámých květinách a větru z dalek. Těsně za kruhem osvětleným plameny slyším pohyb zvířat ve tmě a občas zahlédnu záblesk jejich očí mezi nízkými duby. Mám zvláštní, strašidelný pocit po celé kůži.

I když se o mě pokouší spánek a potřebuju si pořádně odpočinout, dělám si starosti, že postupujeme příliš pomalu. Zabrало nám to celý den a dostali jsme se zatím jenom na dohled od prvního města.

Jak dlouho mi potrvá, než najdu Architekta? Dny? Týden? Je to muž, kterého jsem nikdy neviděla. Mohl by být kdekoli. Bylo by nemožné ho najít, kdyby se skrýval, kdyby nechtěl být objeven. Mohl by být třeba i po smrti. Ale máma mě vždycky ujišťovala, že když jeden Architekt umře, převezme jeho roli další. Poselství se nikdy neztratí. Tak jako ona učila příběhům z naší minulosti mě, aby nebyly zapomenuty, Architekt dělá to samé.

Někde tam venku nějaký Architekt je – a bude znát cestu k moři.

Stačí ho jenom najít.

Na chvilku nechám prsty zatoulat ke své šíji a přejet po tetování, než ruku spustím zpátky do klína, vrátím se k počítání

hvězd nad sebou a v duchu si opakuju jejich jména. „Dneska je vidět Bellatrix,“ řeknu tiše tátovi a prstem ukážu na západ, těsně nad vrcholky stromů. „To je třetí nejjasnější hvězda v souhvězdí Orion.“

Táta zvedne hlavu od táboráku, kam dal vařit litinový hrnec s vodou a strakatými fazolemi, a vzhledne k nebesům.

„*Bellatrix* znamená *válečnice*,“ dodám a spustím ruku dolů. „Některé hvězdy se hledají snadno, třeba Orionův pás nebo Polárka. Ale máma říkala, že musíš pozorovat všechna souhvězdí, pokud chceš znát celý příběh.“ *Od jediného bodu na obloze musíš umět zmapovat celý vesmír.*

Táta vydá tlumený zvuk, jako by nechtěl myslet na mámu, na žal sevřený v soudkovité hrudi. Možná se cítí provinile, že tam nebyl, když umírala, neklečel u její postele, nepohládl ji po bledé, propadlé tváři, neměl šanci se s ní rozloučit. Nebyl ale nikdy v našich životech trvale přítomný – připomínal toulavého kojota, svědčily mu spíš dlouhé prašné cesty než pobyt mezi čtyřmi stěnami, a tak se v údolí zastavoval jenom tak jednou za měsíc, když ho stezky zavedly někam poblíž. Ale právě tohle na něm obdivuju a závidím mu to: jeho svobodu, lehkost, s jakou přichází a odchází.

Jeho život se netočil kolem mámy – tak jako ten můj. Nebudil se každé ráno s jejím tichým opakováním velikostí a svítivosti hvězd, neusínal za zvuku jejího smíchu, hlubokého a hlasného, jako by patřil muži – přísahala bych, že uměl roztrást laťovou střechu naší chalupy jako zimní vichřice. Měla v sobě jistou vážnost a byla mnohem složitější – jako řetězec podivných, nekonečných hádanek –, než mohl táta kdy vědět.

Skloní hlavu a vrátí se k míchání fazolí, přidá trochu soli a nějaké neznámé bylinky. Odie se prochází mezi duby, okusuje trávu a mává ocasem v nočním vzduchu. „Až dojedeme do města,“ řekne mi s očima stále skloněnými, „nemluv o tom před nikým jiným.“

„O čem?“

„O hvězdách, souhvězdích, o tom všem, co tě učila máma.“

Přelétnu očima po pečlivě vyvedených stezích máminy deky – patřila kdysi její mámě, dostala ji, když babička umřela. A teď patří mně.

„Nerozuměli by tomu,“ dodá táta a ohlédne se po mně, aby se ujistil, že ho chápu. Jako by pořád zvažoval, jestli mě neodvézt zpátky do údolí a nenechat mě tam spát v dýmajících troskách domu. Kde bych byla v bezpečí.

„Já vím.“ Stisknu rty a v hrudi jako by mi burácelo kamení. Když jsem vyrůstala, bavily jsme se o hvězdné geografii každý večer – o řadě planet v naší sluneční soustavě, o souhvězdích, která se každou noc otáčela kolem osy naší oblohy –, tyhle vědomosti mi máma vyřezávala do kostí, vypalovala do hlavy, protože bylo potřeba, abych si je zapamatovala. Ale venku, varovala mě máma, znamenají něco jiného. Hrozí odhalením minulosti, kterou by někdo radši nechal skrytou – zapomenutou. Zato jiní po ní prahnou tak, až je samotná moje existence nebezpečná.

Znovu se ve mně vzedme šířavý strach, vnitřnosti mi svírají staré výstrahy a říkají mi, že jsem neměla údolí opouštět, že v téhle divočině a nechráněné krajině nemám co dělat. Ale tátovi nic z toho neříkám – nehodlám před ním přiznat jakoukoli slabost, žádnou z těch pochybností, které se ze mě derou, když se dívám do okolního temného lesa. Nechávám si je hluboko v sobě, nevslovené.

Po jídle si lehnu na bok s dekou vytaženou až k bradě a dívám se přes mýtinu k městečku v dálí. Nesvítí tam žádná světla, neozývají se zvuky a hlasy, je vidět jenom linii střech proti černé obloze.

Nikdy jsem město neviděla, jen jsem si představovala, jak by mohly vypadat domy namačkané jeden na druhý, lidi žijící jako sousedé jenom pár kroků od sebe.

Oheň vedle mě prská a táta chrápe, ale mně ve spánku brání uzel úzkosti sevřený kolem vnitřností.

Co když Architektka nenajdu včas? Co když jsem vyrazila moc pozdě?

VODNÁŘ, *Beta Aquarii* **-05° 34' 16"**

První Astronomka spala ve dne a v noci byla vzhůru, protože tak dychtila popsat noční oblohu, až nehodlala promarnit jediný okamžik měsíčního světla sněním.

Svázala si vlasy měděné barvy – barvy rudé hvězdy, jako Capella – u šíje a dala se do práce. Mapovala hvězdy a zaznamenávala podrobnosti o jejich velikosti, zářivosti a deklinaci. Dívala se po drobných zakolísáních dalekých hvězd, která odhalovala, kolik okolo nich obíhá planet a měsíců vychylujících jejich osy sem a tam.

Zatímco její sousedi vysévali plodiny a stavěli stěny přístřešků pro koně a stájí pro kozy, první Astronomka mluvila o souhvězdích, která dosud neměla jména, a o daleké Mléčné dráze, zpěněném oblouku vyklenutém přes černou oblohu.

Ostatní měli za to, že jsou její poznatky o hvězdách nudné, zbytečné, když je zapotřebí jiná práce – taková, z níž se potí čelo a v suché, vyprahlé hlíně mozolnatí ruce. Práce na hospodářství, obchodování ve městech, stříhání ovčí vlny na zimní oblečení a kopání studní na zavlažování nově osázených záhonů.

Astronomky si ze začátku nevěšimali, nechávali ji být.

Ze začátku.

Ale to se mělo změnit.

2

Skrze stromy pableskuje ranní světlo a já chvilku netuším, kde jsem. Očima pátrám po stěnách chalupy, po nízkém prkenném stropu, ale nacházím jenom koruny stromů lemující naše tábořiště a měděné slunce deroucí se nad doubravu. Promnu si suché oči, trhnu sebou a mám pocit, jako bych slyšela fičivý zvuk – jako když uniká vzduch, jako by obzor vycucávala prázdnota –, ale pak zamrkám, nebe se ustálí na jemném odstínu modré a hukot je pryč.

Za doutnajícím ohništěm táta už zapřahá Odie do sítě popruhů a přezek připnutých k povozu. „Můžeme?“ zeptá se mě. Hlas má lehčí než včera – je v něm slyšet příslib města před námi, prodeje elixíru a dobrého výděлку.

Rychle si sbalím deku, zahrnu zbylé uhlíky v ohništi hlinou a vylezu na přední lavici na povozu, až staré kovové pružiny tiše zakvílí. Táta práskne koženými opratěmi, Odie trhavě vykročí a táhne nás i s vozem pryč od tábořiště.

Městečko se blíží, jak povoz rachotí z hřebene dolů. „Až přijedeme do města,“ řekne mi táta suše, „můžeš mi pomoci se sklenicemi. Umíš počítat?“ Ohlédne se na mě, jako by na okamžik zapomněl, kolik mi je, jako by mi bylo mnohem miň než sedmnáct a neznala jsem základy aritmetiky.

„Samozřejmě,“ odpovím uraženě, že se vůbec ptá.

„Dobře. A nech si rozpuštěné vlasy.“ Zamlaská, když Odie zaváhá u vyvráceného stromu a potřeše hlavou, než nakonec padlý dub s kořeny trčícími z hlíny jako prsty i s povozem obejde. „Nechceš, aby tyhle značky někdo viděl.“

Sáhnu si na šíji.

„Bude nejlepší, když zůstanou schované,“ dodá táta přísně a kývne na mě.

Po zádech mi přeběhne neklidné zachvění a uvědomím si, že má pravdu – tady venku nemůžu dopustit, aby moje znamení někdo spatřil. Kdokoli. Rozpletu si copy a nechám si tmavé, hustě vlnité vlasy spadnout přes ramena, aby skryly, kdo jsem. Dívka označená hádankami. Tohle tajemství mě podle mámy činí nebezpečnou.

Cesta před námi se konečně vyrovná a vjedeme do rozlehlé travnaté roviny – stébla jsou vysoká a vlní se, olizují kola povozu, rostou v řadách s pravidelnými rozestupy, vysely je tu lidské ruce. Je to pole. „Co za trávu je tohle?“

„Pšenice,“ odpoví táta, jako by nekonečné zlatozelené pole roztažené na míle od nás, zvlněné ve větru, nebylo nic nového. Ale já jsem nikdy nepoznala nic jiného než naši zahrádku v údolí a řádky brambor, které každé jaro sázeli Horaceovi. Tohle je ovšem něco úplně jiného – pole tak velké, že nakrmí celé město. „Tohle město prodává pšenici, žijí z toho.“ Táta si krátce přitiskne ruku k levému uchu, jako by ho bolelo, a pak si stáhne klobouk níž k očím, aby si je chránil před ranním sluncem.

Úzkostně se předkloním a zmocňuje se mě nepopsatelné vzrušení, jak nás cesta vede přímo do srdce města. Vstupuju na místo úplně jiné než cokoli, co jsem doteď znala. Podél hlavní ulice se táhnou drobné, jednopatrové stavby, většinou obytné domy, s prachem navátým u prahů a střechami prohnutými nebo nahnutými od bouřek a vichřic. Ale o několik bloků dál si všimnu dřevěné vývěsní cedule zavěšené u dveří omšelé nízké budovy, na níž je napsáno POŠTA. V dalším bloku cedule přibíhá nad širokými dvoukřídlými dveřmi stodoly nabízí služby kováře.

Od kol povozu stoupá prach a já se dívám, jak se v oknech odhruňují závěsy a na nás se upírají zvědavé, žíznivé pohledy. Přemýšlím, jestli lidi z tohoto města vědí o Architektovi, jestli slyšeli ty pověsti. Ale jak se obyvatelé objevují ve dveřích a stíní

si oči před sluncem, s kůží ztmavlou prachem a těly shrbenými od těžké práce na polích, cítím narůstající neklid. Máma mě varovala, abych nikomu mimo stěny našeho údolí nevěřila – *jsou podezřívaví, zoufalí a většina z nich je pro vlastní přežití ochotná vraždit*. Hledání Architekta bude ošidná věc, říkala. Protože jestli se skrývá, tak jako jsme se skrývaly my, nebudou o něm lidi ve městech vědět. A jestli se o něm ví, už jenom vyslovení jeho jména mě ohrozí na životě.

Její slova ve mně probublávají, dokud nedorazíme na opačný konec města, kde v ohradě stojí koně s hlavami skloněnými pryč od šikmých paprsků slunce na západě, a táta zastaví Odie. Před námi stojí úzká vysoká budova se zavřenými okenicemi, jako by v ní nikdo dlouho nebyl. Ale nejsou to okna ani odlupující se barva na stěnách, co upoutá moji pozornost – je to dlouhé lano spuštěné ze střechy, na jehož konci se přede dveřmi ve větru houpe smyčka.

Stáhne se mi hrdlo a kývnu tím směrem. „Na co to je?“ zeptám se.

Táta se sotva ohlédne, jako by předem věděl, o čem mluvím, jako by to nebylo nic nového. „Na popravu,“ odpoví jednoduše, posadí si na hlavu klobouk a zastrčí si tmavě zrzavé vlasy za uši.

„Na to lano někoho pověsili?“

„Pěkných pár.“

„Proč?“

Táta se na mě podívá úkosem. „Lepší než plýtvat střelivem.“ Když na něj dál zírám, dodá: „Svět je nebezpečné místo, Vego,“ jako by tím dokazoval, co mi říká celou dobu: *že bych na tom byla líp v údolí*. „Zůstaneš ve voze,“ pokyne mi teď, přiváže opratě a seskočí na zem. „Můžeš počítat sklenice, které prodáme, a peníze, co za ně dostaneme, dobře?“

Vidím na něm, jak je nervózní – možná kvůli mně, protože bych tu s ním neměla být. A tak přikývnu, i když mě svrbí nohy a chtěla bych seskočit dolů a cítit pod nimi zem, jenomže obava ze shluku lidí a prázdné smyčky visící ve vzduchu – a potřeba utajit tetování před zraky všech – převáží nad touhou

vystoupit z povozu. Vlezu dozadu, překročím dřevěné bedny naplněné sklenicemi, usadím se ve dveřích na zadním konci a zadívám se na zaprášené město vystavěné kolem jediné ulice.

„Podej mi pět sklenic,“ požádá táta s očima upřenýma do ulice. Udělám, co po mně chce, vytáhnu pět sklenic jeho tonika, všechny plné zlaté, sirupovité směsi, která plní vzduch všudypřítomnou sladkostí jako nektar šeríkových květů. Táta je položí na zadní stranu vozu a zlatavý obsah se zaleskne v raném slunci.

Netrvá dlouho, než k povozu zamíří první zákaznice.

„Madge,“ pozdraví táta ženu, jejíž pravá tvář a čelo jsou poseté jizvami a důlky, jako kdyby kdysi prodělala nemoc, přežila a tyhle připomínky jí zůstaly. Oči ale má třpytivě zelené jako vody hlubokého jezera a na boku opřené malé dítě s rezavě hnědými vlasy, které se kroutí a chce postavit na zem.

Očima sjedu k jejím rukám omotaným kolem dítěte, protože máma mi řekla ještě něco: způsob, jak rozpoznat Architekta. Jeho symbol.

Bude mít pečetní prsten z hrubě kovaného stříbra s vyraženým znakem: souhvězdím Kružítko, *Circinus*. Prsten předávaný po generace. Poznávací znamení Architekta.

Žena ale nic takového na ruce nemá. Prsty má holé. A sama pochybuju, že by se Architekt dal najít takhle snadno, že by se jen tak procházel po tomhle zapadlém městě.

Tiše si s tátou vymění pár zdvořilostí o cestě dolů z hřebene a pak se ho zeptá, jestli jsme narazili na paběrkače, na což táta zavrtí hlavou.

„Jacob se ošklivě spálil na slunci,“ pokračuje žena. „Minulý týden byl moc dlouho na poli.“

„Tonikum mu pomůže proti bolesti a zánětu.“ Tátův hlas nabere plynulý rytmus, jak ze sebe sype slova, která zná nazpaměť – léčiva a staré metody jak ulevit a uzdravit. „Ale musíš mu dostat horkost z kůže studeným zábalem, jestli to půjde.“

Žena přikývne a strčí tátovi do dlaně stříbrnou minci. On jí na oplátku podá jednu ze sklenic a ona se na něj příjemně